

MYNDIR: PRIVAT

► Ein bleiv til 12

Joan Jacobsen og maður hennara vóru alt fyri eitt glað fyri nýggju kettuna, og tey blivu uppafstur glaðari, tá Joan bráðliga fekk eina innbjóðing til at luttaka í eini kettuframsýning.

– Eg lat meg yvirtala og fór við á hesa kettuframsýningina, uttan veruliga at vita, hvat tað var. Kettan vann framsýningina, og eg helt tað var heilt fantastiskt, at fleiri dómarar og onnur høvdu so nógv positivt at siga um mína kettu. Upplivingin var framúr góð, eg kom í samband við nógv fólk, sá nógvar ymsar kettur og sum heild var tað bara ótrúliga áhugavert, sigur Joan Jacobsen.

Umleið eitt ár seinni keypti hon eina aðra kettu og síðani ein frens. Bæði eisini norsk skovkat.

– Vit fingi kettlingar í fleiri umfórur, og ta einu tíðina høvdu vit 12 kettur tilsamans, sum allar vóru hundrad prosent rasukettur og sum heild ógvuliga væl fyri. Eg vandi nakrar av kettunum og fór við teimum til framsýningar og aðrar kappingar, og tær kláraðu seg framúr væl, fortelur Joan Jacobsen, sum hevur fleiri steyp, medaljur og annað, sum prógva, at hennara kettur eru serstakliga væl fyri.

Hava innrættað eftir kettunum

Í dag hevur Joan Jacobsen tilsamans fimm kettur og ein frens. Av tí at hetta kettuslagið er rættiliga stórt av vøkstri er eisini neyðugt við góðum plássi í húsinum hjá Joan og manninum.

– Vit hava innrættað nøkur øki inni í húsinum, sum er serliga ætlað kettunum. Tær hava millum annað klatrutræð, heingikoyggjur og onnur støð, har tær kunnu liggja í húsinum. Eisini hava vit gjørt kettunum eina stóra innhegnaða grasplenu uttan fyri húsin, soleiðis at tær ikki kunnu rýma, tá tær eru úti, fortelur Joan Jacobsen, sum tó eisini fer út um garðin við onkrum kettum.

– Eg havi vant nakrar av kettunum við at ganga í sela, so onkuntíð gangi eg ein lítlan túr við onkrari kettu, júst eins og tú vildi gjørt við ein hund. Kettarnar venja seg skjótt við selan og tykjast at trívast væl, sigur Joan Jacobsen.

Í lötuni hevur hon ikki ætlanir um at fáa sær fleiri kettur.

– Tað er umráðandi, at vit ansa eftir, at flokkurin ikki verður ov stórir, tí so kunnu kettarnar gerast strongdar av hvørji aðrari, og tí haldi eg meg í fyrstu atlugu til hesar, sum eg havi nú, sigur Joan Jacobsen.

Nógv umbidnar

Kettarnar hjá Joan Jacobsen eru rættiliga populerar millum kettuvínir og fólk, sum eru áhugað í at hava rasukettur og luttaka í ymsum framsýningum og kappingum. Javnan fær hon fyrspurningar frá fólki úr eitt nú Amerika, Japan, Australia, Hollandi, Grønlandi, Noregi og Svøríki.

– Eg havi selt nakrar til eitt nú Finlands, Frakland og sjálvandi eisini

her í Danmark og í Føroyum, sigur Joan Jacobsen og heldur fram:

– Mær dámar best at hitta fólkin, áðrenn tey keypa ein kettu frá mær, tí kettarnar skulu ikki fara til ein og hvønn. Eg tosi altíð leingi við fólkin, sum vilja keypa, og eg seti teimum eisini nógvar spurningar fyri at tryggja mær, at tey eru eignað at hava eina slíka kettu, sigur Joan Jacobsen, sum í fjør seldi fimm kettur. Hvør kettan kostar millum 4000 og 7000 krónur.

– Hesar kettarnar eru so ómetaliga væl fyri í allar mátar, so eg gangi úr frá, at tað er tí, at eftirspurningurin er so stórir, sigur Joan Jacobsen, sum sjálv luttekur í kappingum í eitt nú Danmark, Italia, Hollandi, Belgia og Týsklandi fleiri ferðir um árið.

– Til onkrar av kappingunum lut-

taka upp í 500 kettur, so tú kanst ætla, at eg eri errin, tá ein av mínum kettum klárar seg væl ella kanska enn tá vinnur, sigur Joan Jacobsen.

Gera seg minni strongda

Eingin ivi er um, at kettarnar hjá Joan Jacobsen hava stóran týðning fyri hana og fylla nógv í gerandisdegnum.

– Kettarnar fylla ikki alt, tí familjan er nummar eitt, men tær liggja so heilt greitt á einum øðrum plássi, sigur Joan Jacobsen og flennir. Hon vísir á, at kettarnar hava stóra ávirkan á seg.

– Onkursvegna gera tær meg minni strongda. Tá eg hyggi í sjónvarp, koma tær og leggja seg í mín favn, og tá slappi eg fullkomiliga av. Somuleiðis er, tá eg leggi meg at sova, tí tá koma tær við mær inn í kamarið. Onkur fer undir dýnuna, onkur vil liggja oman á dýnuni, meðan ein heilt onnur vil liggja við koddan, greiðir Joan Jacobsen, sum als ikki er í iva um, at til ber at knýta sterk bond millum fólk og kettur.

– Ketta »tosar« til eitt menniskja upp á ein annan máta, enn hundur ger. Ketta merkir alt fyri eitt, um tú ert í ringum lag og kemur tá yvir til tín fyri at ugga. Tær ávirkast ótrúliga nóg av sinnalagnum hjá menniskjum, sigur Joan Jacobsen og vísir samstundis á, at í fleir fórur kunnu hennara kettur tað sama, sum hundar gera.

– Eg kann spæla við tær, júst eins og tú vildi spælt við ein hund. Eg kasti eitt træpetti, og tær koma aftur til mín við tí. Eisini havi eg lært onkra av teimum at geva meir eitt »high-five«, so jú, tær eru klókar og næmar, sigur Joan Jacobsen.

Sjálv kann hon illa ímynda sær eitt lív uttan tær stóru, vøkru kettarnar.

– Eg eri heimagangandi, so eg havi tíð til at taka mær av teimum. Tað hevði ivaleyst verið einsligt her uttan kettarnar. Ikki tí, tær eru ikki erstatningur fyri nakað sum helst, men eru eitt ítriv – eitt dýrt ítriv. Men eg vil helst ikki vera kettarnar fyri uttan, sigur Joan Jacobsen.

Les meir um Joan og kettarnar á www.morgunstralan.dk